

Rigsdagstidende.

1854. Forhandlingerne paa Landstinget. № 85.

Femte Session.

62de Møde.

Tirsdagen den 7de Februar.

(Forts.)

Lüttichau: Jeg troer, at det er almindeligt erkjendt, at Anordningen af 13de August 1841 har stiftet megen Nytte her i Landet. Naar det er saa, saa synes mig, at det ikke kan ansees for at være saa besynderligt, at man ikke gjerne gaaer ind paa en ny Lovgivning, der ganske skal tilfidesætte den nærværende, i alt Fald paa en ny Lov, om hvis Bestemmelser man ikke har samme Overbeviisning, at den vil kunne stiftie samme Nytte eller have de samme velgjørende Følger, som Forordningen af 13de August 1841. Denne Varsomhed eller Forsigtighed — hvad man vil kalde det — med at gaae ind paa en ny Lov, forøges i høj Grad derved, at, som af den høitærede Indenrigsminister tidligere bemærket, der forestaaer Communerne en større og selvstændigere Virksomhed, som vi ikke kjende. Skulde det blive Tilfældet, at den forøgede Virksomhed gik ud paa, at større og flere andre Skatter skulle liges paa Communerne, saa maa Sammensætningen af Communerne faae en væsentligere Betydning, end den hidtil har havt. En anden Omstændighed; som den høitærede Indenrigsminister tidligere har gjort opmærksom paa, er, at Kjøbstædernes Communallov trænger til flere Forandringer og Forbedringer end Landcommunerne, og at dertil for Tiden intet Hensyn er taget. Det er formodentlig disse Grindringer og Modbemærkninger, som den høitærede Indenrigsminister har havt Hensyn til, naar han idag har udtalt, at han havde Meget mod det Lovforslag, som foreligger (Stemmer: Det har han ikke sagt!). Det forekommer mig dog, at den høitærede

Indenrigsminister har udtalt, at han havde Meget mod Lovforslaget saaledes, som det foreligger (Stemmer: Nei!), men, at han desuagtet ikke vilde modsætte sig det. Det vil i alt Fald nærmere kunne opklares. Naar man har saadanne Betænkkeligheder ved i Almindelighed at forandre de Bestemmelser, som for Tiden ere gjældende i de kommunale Forhold, saa er det naturligt, at man ikke gjerne gaaer ind paa de foreslaaede Forandringer, især naar de indeholde Bestemmelser, som ikke kunne gives Medhold. Som saadanne skal jeg nævne, for det Første, at det Lovudkast, som foreligger, gaaer ud paa at fjerne Embedsmænd fra de kommunale Forhold. Dette anseer jeg ikke for gavnligt i Pengespørgsmaal, som jo er det, hvorom der hovedsagelig er Spørgsmaal i Communerne. Der er det ønskeligt, at der er Mænd tilstede, som staae udenfor selve Pengespørgsmaalet, og som derfor kunne ansees for aldeles upartiske Dommere i Sagen, og som kunne virke paa de øvrige Medlemmers Mening og Afgjørelse. En anden Grindring, som jeg har derimod, er, at den Ret, som hidtil var tilstaaet de større Landeieendomsbestiddere, nemlig Bestiddere af 32 Ldr. Hartkorn, til Sæde i Sogneforstanderskabet, nu skal bortfalde. Jeg troer, at denne Bestemmelse, er indkommet i Anordningen af 13de August 1841 med velberaad Hu, og jeg har ikke hørt, at denne Bestemmelse har havt nogensomhelst skadelig Følge. Jeg troer tværtimod, at saavel disse Eiendomsbestiddere, som deres Befuldmægtigede have været til Gavn og Nytte i Sogneforstanderskaberne, men desuagtet gaaer man nu meget let hen over denne Sag og unddrager dem den Ret, de hidindtil have havt, uden at der er angivet nogensomhelst Grund, hvorfor denne Bestemmelse er tagen